

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Obiectum Divinæ voluntatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

tendit in bonum rationis, conveniens & proportionatum naturæ rationali: ergo.

2. Quæ ipsa etiam est doctrina & mens SS. PP. nam Athanasius tr. d. defin. ait: *quidquid intelligit, constat quod etiam voluntate ducatur.* Athanasius Synaita l. vii. Domini. c. 2. *Perspicuum est, omne illud, quod intellectu prædicitum est, & volendi potestate prædicitum esse; nam voluntas omni rationali creaturæ inesse essentialiter.* D. Fulgentius. l. 1. ad Monimum c. 18. *neque enim animæ rationali inesse posset ullatenus ratio, nisi & posset Creatoris inesse dilectio.*
3. Cæterum de hac ipsa DEI voluntate suppono primò ex dictis in 3. disputatione, quòd sit virtualiter distincta ab intellectu, & ratione nostrâ consequens ad essentiam DEI. Secundò DEUM esse ipsum suum velle, ita ut voluntas DEI sit ipsemet actus secundus volendi, & non potentia vel actus primus ab actu secundo virtualiter distinctus. Tertio. Hanc ipsam DEI voluntatem esse immutabilem & æternam, quia est identificata cum ipsius essentia, & perfectio simpliciter simplex non obstante ipsius libertate, de qua in sequentibus. Restat, ut in præsentem quæramus objecta, & ex objectis divisionem voluntatis, postea perfectiones ipsius, nempe libertatem & efficaciam discutiamus.

§. II.

Objectum Divinae voluntatis.

4. **CONCLUSIO.** *Objectum formale Divinae voluntatis tam motivum quam terminativum est increata DEI bonitas; creaturæ verò sunt objectum secundarium, & materiale ipsius.* S. D. a. 2. ad. 2. dicens. *Cum DEVS alia à se non velit, nisi propter finem, qui est sua bonitas, non sequitur, quod aliquid aliud moveat voluntatem ipsius, nisi bonitas sua.* Ex quibus

Ratio primæ partis est. Illud est objectum formale tam per se motivum, quàm terminativum alicujus potentia, quod per se ab illa attingitur, & cætera ratione ipsius: sed sola Divina bonitas per se primò attingitur à voluntate Divina, bona verò creata tantum ratione ipsius; partim, quia, ut dicitur prov. 26. *omnia propter semetipsum operatus est Dominus;* partim, quia aliàs voluntas DEI speciem & mensuram accipere à bonitate creata, quod implicat; cum sola increata ipsius bonitas habeat adæquatam commensurationem & proportionem actualitatis cum voluntate DEI.

5. Ratio secundæ partis est: Illa sunt objecta materialia & secundaria Divinae voluntatis, quæ quidem DEUS vult & amat non tantum propter ipsorummet bonitatem, sed propter propriam bonitatem; atqui alia à se vult DEUS & amat propter suam, non propter ipsorummet bonitatem, siquidem voluntas & amor DEI non attrahitur à creata bonitate tanquam fine, & idcirco non dicitur affectivus sed effectivus, utpote propter semetipsum effundens & communicans rebus bonitatem: *non enim,* inquit S. Bern. l. de amore DEI c. 4. *afficeris ad nos, vel à nobis, cum nos amas, sed es, quod es, quia semper id ipsum es, nos autem à te, ad te, & in te afficimur, cum te amamus.* Et D. Bonav. in 3. disp. 32. q. 1. amor

Divinus non est amor inclinans ad alterum, sed potius alia inclinans & trahens ad se ipsum.

§. III.

Solvuntur objectiones.

Dices primò. Illud est motivum & finis voluntatis, propter quod voluntas operatur; sed voluntas DEI operatur propter creaturas: ergo creaturæ sunt motivum & finis Divinae voluntatis. minor probatur: quia DEUS res corporeales condit propter hominis utilitatem, easque ordinat ad hominem tanquam media ad finem.

Resp. Illud est motivum voluntatis, propter quod ipsa operatur tanquam propter causam & rationem volendi ex parte voluntatis, concedo, tanquam propter rationem volendi tantum ex parte voliti, nego: sed DEI voluntas sic operatur; cum res corporeas condit propter hominem, ut ly propter significet motivum finale ex parte voluntatis, nego; (omnia quippe, & res corporeas & ipsum hominem vult DEUS propter suam bonitatem tanquam rationem volendi) rationem volendi tantum ex parte voliti, ut nimirum unum ordinatum sit in utilitatem alterius, concedo min. & nego consequentiam. quod paucis expressit S. D. hic a. 5. dicens, *vult DEVS hoc esse propter hoc, sed non propter hoc vult hoc, h. e. inter objecta materialia vult DEUS unum se habere instar finis, & aliud instar medii, non tamen, ut se habeant per modum finis respectu sui actus & voluntatis.*

Dices secundò. Si DEUS omnia vult propter se ipsum, tunc creaturas rationales non amat amore amicitia, seu benevolentia: consequens est contra doctrinam S. D. in 2. 2. q. 23. a. 1. ergo. Sequela probatur: quia per hoc amor amicitia distinguitur ab amore concupiscentia; quod ille sistit in amato, iste verò est reflexivus in bonum proprium.

Respondeo negando sequelam, & probationem distinguo: amor amicitia sistit in amato, nisi bonum ipsius amati sit referri in ulteriorem bonitatem concedo. Si sit, nego: atqui est ipsummet creaturæ rationalis bonum referri in bonitatem Divinam.

Dices tertio. Si DEUS creaturas amaret propter se ipsum, amaret ut media; atqui hoc dici nequit, quia bonitas mediorum est bonitas utilitatis & conducentia ad finem; sed nulla creatura potest DEO afferre aliquam utilitatem: ipse enim *bonorum nostrorum non eget.* psal. 115. ergo.

Respond. DEUS creaturas amat ut media, sed latiori sensu, quatenus nimirum amantur ratione bonitatis Divinae à se participata, idèoque referribilis in DEUM ut fontem illius, concedo: in strictiori sensu, quasi amarentur ratione utilitatis & conducentia ad finem, nego.

Dices quartò. Hinc sequeretur, in DEO melius virtutis quàm charitatis actum reperiri: quia actus habens pro motivo formali incretam DEI bonitatem, est actus charitatis: sed voluntas DEI in suo actu haberet unicum motivum suæ increatae bonitatis: ergo tantum foret actus charitatis.

Respond.